

ответно кристализиране, очертаване на такава дефинитивна територия в разбирането на етничните предразсъдъци и етничната толерантност, които да дават възможност за по-адекватни на съвременните реалии разрешения на проблемността, колизиите и евентуалните конфликти във вътрешно- и междуетничните отношения.

Трябва да се мисли сериозно кои са онези мотивационни импулси, течения и комплекси от фактори, които са обусловили граничната монументалност и аксиоматичност на субстанциалната природа на предразсъдъка, на онова присъствие на опозицията „аз – той“, „ние – те“, „мой – чужд свят“ и др. под. Интересно е да се знае кое е онова, което отдавна и назад – по друмищата на историята, в същровищницата на човешкия опит – е детерминирало точно тези съставки на предразсъдъчната опозиция. Защо например в тази опозиция не присъства второ лице (единствено или множествено число)? Защо корелацията в органиката на предразсъдъчното послание се прехвърля направо от първо към трето лица (единствено или множествено число)? Иначе казано, **кое е онова, което е възпрепятствало предразсъдъка да се гради и развива на опозицията „аз – ти“, „ние – вие“ и т. н.**

Смисловата и функционалната органика на опозицията „аз – той“, „ние – те“ има своите много отдалечени в пространството на историческото време начални очертания. Тя е била свързана много отдавна с фундаментално значимото за историческата и социалната орис на определени субекти и специфицирано разделяне и противопоставяне на природно-географското, социалното, културното, етничното, вероизповедното и пр. пространство. Тъкмо тази дихотомия и антиномия между „своя“ и този на „другия“, „чуждия“ свят е обуславяла два паралелни процеса. Единият – на сакрализиране на собственото, а другият – на профаниране, на низвергване и негативистична (ментална, афективно-ценностна, волева и праксеологична) реакция към „отвъдното“, „несвоего“, „чуждото“ пространство, това, което е принадлежало на „другия“ или което му е било вменено.

Липсата на второ лице (единствено или множествено число) е напълно закономерна, защото допускането на „ти“ и на „вие“, макар и дискретно, предполага и изисква някаква общност, някаква равнопоставеност, скъсена дистанция, наличие на диалог и т. н.